

El futur digital del sexe

L'augment de l'índex de fracassos sentimentals; el descontrol en la propagació de la sida; l'avorriment en l'ús tradicional de la pornografia; la velocitat de la vida; i l'absència d'un oci que procure relacions. Tot plegat afavoreix que la tecnologia ja estiga preparada per facilitar els coits virtuals. A continuació, el sexe que ens mereixem.

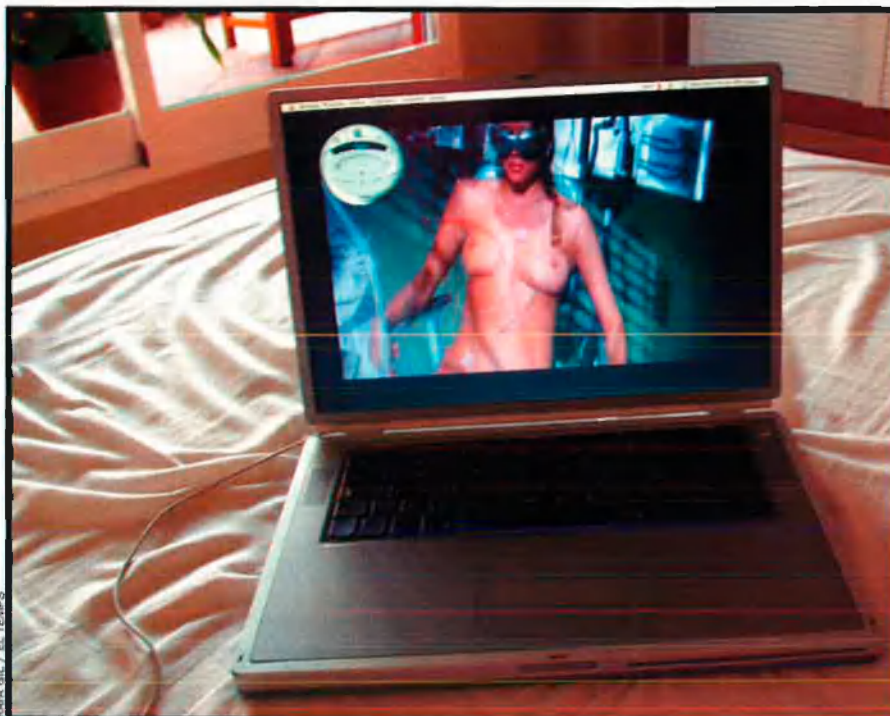
Bagdad. El nom evoca el cap i casal de l'Iraq, però la sang que bull en aquest local de Barcelona no té res a veure amb la que ha banyat l'antiga Mesopotàmia. Perquè Bagdad és, des de fa anys, el centre neuràlgic que programa les millors actuacions d'espectacles porno de tot el país. Penis de dos pams, pits inabastables, consoladors que semblen l'Apol·lo XIII, lesbianisme salvatge i caníbal, heterosexualitat brutal i pertorbada, bisexualitat de voracitat extraterrestre, homes nans, dones grosses... damunt de l'escenari hi ha tot allò que, en l'imaginari humà, pot transmetre una imatge de vici i d'envestides, i que pot fer oblidar la naturalitat en la comunicació sexual. D'això tracta una sessió de porno, de fantasies que, per un instant, podem veure en la realitat.

Però, què passa quan la realitat, en el seu desenvolupament, s'alimenta de la pornografia? Què passa quan aquestes dues dimensions es fonen en una de sola?

Cal que ens fem aquesta pregunta, perquè els ritmes accelerats del nou capitalisme han empès la gent cap a uns costums que barregen realitat i virtualitat com a forma àlgida d'evasió sexual, que no significa de contacte entre humans. A mitjan dècada passada, Ron Jeremy, un veterà actor pornogràfic nord-americà, vaticinava: "El futur serà de les holoputes." Es referia al fet que el sector de l'entreteniment pornogràfic hauria de convertir-se ràpidament si volia ser com-

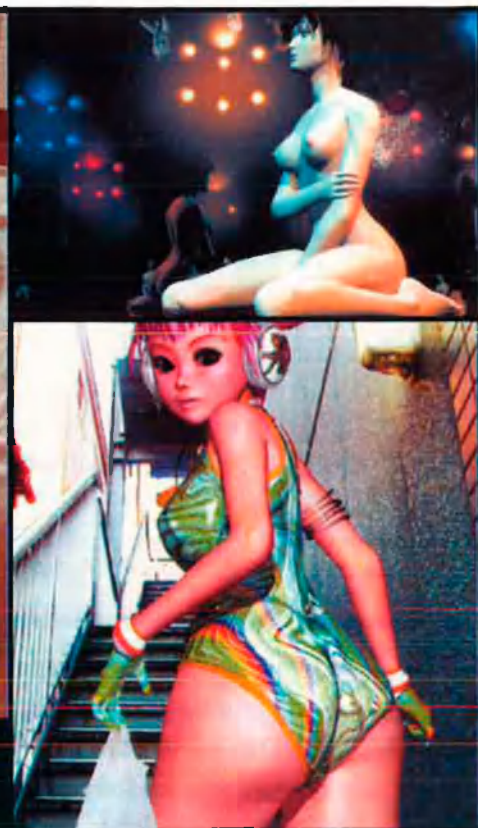
petitiu, ja que les noves tecnologies estaven preparades per situar en l'obsolescència l'erotisme tradicional. Jeremy ha actuat de manera consegüent: l'any 2000, l'actor va protagonitzar el film *X Real doll. The Movie*. En aquest, un Ron Jeremy especialment obsès copulava de totes maneres imaginables amb un nou model de nina inflable de goma que s'ha convertit en una de les recents sorpreses electròniques als *sex shops* d'Àsia, Amèrica i Europa. Es tracta de models que poden arribar a costar més de 6.000 euros i que es fabriquen atenent, de manera personalitzada, les preferències del client. Se les pot comprar via Internet, i hi ha adreces especialitzades a mostrar aquest fenomen, com és el cas de www.realdoll.com. Tenen la temperatura corporal desitjable, un rostre perfecte, un cos d'infart, i inclouen aparells de vibració a la seua boca, a la vagina i a l'anus.

Les nines són com dones, excepte que "no" són dones: aquest és el lema dels fabricants. En el sexe tecnològic podrà trobar més plaer que en la còpula humana, i sense lligams ni obligacions sentimentals. Encara que també sense la seua calor. Però això, en aquesta societat de la pressa, la timidesa i la incomunicació, sembla un bé perfectament sacrificable. Molts sociòlegs han descrit la predilecció per l'anomenat "sexe fred" —el que es practica a través de l'aplicació tecnològica, i que substitueix el contacte humà per una simulació onanista— com un

DATA GIL / EL TEMPS

Els ordinadors tenen ja aplicacions perquè l'usuari pugui copular amb prostitutes que es troben a l'altre costat del món, i fins i tot amb criatures infogràfiques (vegeu les imatges de la dreta) que només existeixen al ciberespai. El sexe no serà ja com l'hem conegut fins ara.

síntoma del procés de deshumanització i alienació pel qual passen actualment les relacions de parella. Aquest punt de vista entén el sexe fred com una contradicció que escenifica l'enderrocament de la cultura moderna, un sistema que ja ni tan sols és capaç d'afavorir que les persones es comuniquen sexualment d'una manera social. Un sexe que reflecteix la insatisfacció implícita en un sistema materialista i incomunicat que no té més remei que potenciar l'evasió a través de la tecnologia.

Altres opinions, però, com la de l'escriptora nord-americana Lisa Palac, autora del llibre *Digital Sex*, apunten en sentit contrari. Per a ella, com per a altres filòsofs de la ciberdèlia lisèrgica i de la psiquedèlia postmoderna de la Califòrnia actual, el sexe electrònic representa un alliberament complet, una revolució que permet que les fantasies de cada persona s'expressen lliurement, sense repressions socials.

A la indústria de l'electrònica aplicada li interessa aquesta opinió, perquè, des de l'any 1992, amb les línies telefòniques calentes primer, i amb les anomenades bústies sexuals d'Internet després,

el cinema porno ordinari, i fins i tot la mateixa prostitució, han anat cedint terreny a xarxes eròtiques tecnològiques que es troben a mig camí entre el negoci i l'evasió carnal.

De fet, i a casa nostra, des que fa dotze anys més de 190.000 usuaris van connectar amb Sexytex –un sistema informàtic que des d'Altea (Marina Baixa) oferia tot tipus de comunicació eròtica interpersonal–, Internet ha estat utilitzat com un mètode per afavorir el contacte virtual i les noves modalitats de sexe onanista substitutiu. Però la vertadera revolució ha arribat quan la comunicació

**El sexe fred
pot ser un espai
de luxúria lliure
o una zona
d'incomunicació
que aliena l'usuari**

immediata via ordinador amb imatges s'ha unit a l'altre gran avenç en l'ús lúbric de l'electrònica: l'anomenat cibersexe.

Orgia al ciberespai. Tornem al Bagdad, però no al seu espai físic, sinó a l'èter que li pertany en la xarxa d'Internet. Les millors xicotes del club es masturbaven en la pantalla segons els desitjos del client, que, a través del mòdem i l'ordinador, i amb una butxaca generosa, vol gaudir d'una experiència més enllà del porno. El tema ve de lluny: al principi dels anys noranta, una fira d'alta tecnologia celebrada a Anaheim (Alemanya) presentava el joc interactiu per a ordinador Valerie, que obligava una prostituta electrònica d'effgie bastant rudimentària a exercir tot tipus de treballs sexuals. Doncs bé, ara, i fent servir càmeres informàtiques, són les xiques dels grans clubs internacionals les que executen espectacles duríssims en temps real per a algú que pot trobar-se a l'altra part del Planeta. A l'oferta de www.bagdad.com cal afegir la de www.sexole.com, que destaca per oferir espectacles porno "casolans" –és a dir, representats per persones que, o no són professionals, o es

comporten sexualment com si no ho foren, i ací és on troba la morbositat de la qüestió— a través de la web. No obstant això, l'hegemonia en aquest negoci la té l'empresa sueca establerta a Barcelona Private, aliada de la companyia de recerca per Internet Altavista (l'opció de recerca utilitzada pel 73% dels navegants, i tenint en compte que el 80% dels continguts d'Internet són de temàtica pornogràfica, podem imaginar el volum de negoci que provoca aquesta aliança).

El creixement de les webs destinades a oferir actuacions en directe dirigides per l'internauta ha estat espectacular. S'hi pot accedir a través de www.privatlive.com o www.muyprivado.com i els diners que cal pagar no són excessius: uns 180 euros anuals.

El perquè de l'èxit es pot entendre amb certa facilitat. "La diferència entre això i consumir un DVD o un CD-ROM de porno clàssic és que tu li ordenes a una dona real tot allò que vols que faça; és més directe, més paregut a la manera com es faria realitat una fantasia", opina Pedro, veí de Catarroja (Horta), afeccionat als ordinadors, que explora les possibilitats d'Internet "per satisfer la curiositat i per tenir experiències que mai no tindria en la vida real". "Per a mi —reflexiona—, aquesta última raó és la clau per entendre l'èxit del cibersexe."

"En el plànol físic, jo mai no aniria a un club de *striptease* o a un *puticlub*", afegeix Pedro, que entén el silici de les computadores com una mena de pel·lícula protectora. "No vull saber res d'aquests ambients ni de la gent que hi acudeix, i no em refie del que allà puga passar", afirma. "A més, tinc una situació personal que no em facilita acudir a aquests locals; en canvi —diu—, l'ordinador em permet ser-hi sense contaminar-me de l'ambient real i sense assumir cap risc." L'únic problema és que el puga descobrir la parella; però això no deixa de ser una vicissitud anecdòtica. La perfecció, per a Pedro, "seria que la gent poguera copular a través de la xarxa, però no crec que puguem ficar el penis dins d'un ordinador".

I ací Pedro s'equivoca.

Cibernètica sense límits. Perquè si bé el voyeurisme digital s'assembla cada

La vida real acostuma a impedir la plasmació de fantasies lascives; el sexe virtual permet, en canvi, la participació en orgies a distància planetària i enmig de l'anonimat.

dia més a l'espionatge sexual real —una altra de les últimes opcions es troba a www.absolutecourtney.com, on una jove retransmet tot allò que té lloc al seu dormitori—, també les fantasies orgiàstiques virtuals es poden ja inserir en la realitat. Ara fa deu anys, el món es quedava bocabadat amb la presentació empresarial d'una sèrie d'aparells que traduïen al món dels sentits una sèrie d'experiències lúbriques virtuals. Els noms d'aquests ponts electrònics cap al plaer eren *eyephone* (un casc amb monitor de cristall líquid i visió estereoscòpica), *data glove* (guant de dades transmissores d'estímul), *datasuit* (vestit que fixa a la pell del cos una llarga sèrie de sensors), *ciberdildo* (o ciberconsolador, una pròtesi fàl·lica informàtica per a dones) o *robosck* (o consolador digital masculí, un

**En el ciberespai
els homes podran
convertir-se
en dones,
en transvestits
o en animals**

artefacte per a l'estimulació genital dels homes).

Els artefactes s'utilitzen per copular entre persones —en realitat, amb una creació generada per ordinador a partir de la informació que li subministren els que duen els aparells—, però dins d'una realitat virtual paral·lela. En tot cas, i atesa la sofisticació d'aquests organismes artificials, l'usuari, al llarg dels anys, no ha pogut fer molt més que experimentar-hi en fires temàtiques sobre realitat virtual. A més, les imatges digitals antropomòrfiques que comuniquen els sensors són lluny de reproduir els estímuls excitants que pot transmetre l'ésser humà. Per tant, cal recórrer a la imaginació per completar les vibracions elèctriques dels sensors.

Però, a partir d'aquests sofisticats descobriments, les empreses de sexe industrial no han deixat de buscar maneres d'abaratir i millorar l'aplicació sexual dels avenços en realitat virtual. Així, a l'adreça www.vrinnovations.com, que obre la seua presentació amb una frase tan clara com "sigues benvingut ara al futur del sexe virtual", podem trobar ja a la venda un *robosck* de butxaca —no tan sofisticat com els originals, però sí més utilitari i pràctic: l'evolució en això és gairebé paral·lela a la dels telèfons mòbils; a més, per als que només vulguen gaudir de fel·lacions de prostitutes, es posa a la venda un aparell més menut

Dalt, un equip de masturbació masculí casolà que, connectat a l'ordinador, permet al comprador gaudir de còpules o fel·lacions practicades per prostitutes reals; a sota, imatge d'una d'aquestes prostitutes. El client, en aquests serveis, pot escollir entre milers de dones.

or 360 View of VSM!

Learn

or 360
erface!

RAIR GIL

anomenat *robosuck*— que es combina amb un servei de selecció de prostitutes reals que ofereixen els seus serveis a través de la xarxa. És a dir, el client compra el consolador genital, se l'aplica, selecciona la prostituta en la pantalla, li ordena el que vol que faci, la noia ho fa —si és una fel·lació, per exemple, el client veu en càmera subjectiva com la jove en

practica una a la pantalla— i ell, en temps real, sent els efectes del sexe que està contemplant. En països com el Japó, aquesta modalitat és la bomba: una societat fortament estratificada i organitzada ha trobat en la realitat virtual una ocasió d'escapada futurista i poc compromesa. De fet, és precisament allà on s'ha treballat més en el desenvolupament

d'éssers que van un pas més enllà d'allò que suggeria l'actor porno Ron Jeremy. Perquè si Jeremy es referia a holoputes com a prostitutes reals que havien de copular via Internet, l'especialista en realitat virtual, l'oriental Sonehati, ha dissenyat una criatura digital femenina amb la qual, amb un *robosck* apropiat, hom pot copular via Internet previ pagament.

Als Estats Units i al Japó, aquestes aplicacions electròniques estan tenint tant d'èxit entre els joves —cosa inesperada segons el creixement de l'alliberament sexual, però lògica segons la naturalitat amb la qual només els joves es relacionen amb l'electrònica d'última generació— que ja es parla de *teledildònics* (recordem que *dildo* significa consolador en anglès) per referir-se als creixents

La societat actual empenta cap a un sexe celèric on els sentiments queden apartats per la satisfacció immediata

devots del plaer virtual. Ara mateix, un departament de la totpoderosa productora i distribuïdora pornogràfica americana Vivid es troba a punt de traure al carrer dos sistemes digitals d'aplicació corporal anomenats Digital Sexations i Safe-Sex, pensats per “practicar sexe segur i amplificat en connexió en línia”. També distribuirà per tot el món una caixa d'aparells més completa, complexa i sibarita, que duu per nom Full Body Cybersex Suit, tot un sistema de pròtesis unisex per provocar plaer sobre 36 punts estratègics de l'anatomia. La gran novetat que han aportat els enginyers de la Vivid amb la Full Body Cibersex és que, connectat a un ordinador, l'aparell pot ser manipulat a distància per un o més internautes. És a dir, que plasma de manera perfecta la traducció a la realitat d'una bacanal virtual, en la qual no hi ha sexes,

sinó un intercanvi de plaer a múltiples mans. Aquest sistema sembla perseguir la realització d'una experiència descrita al llibre de Lynn Hermann Leesson *Clicking In. Hot links to a digital culture*, un tractat ciberpunk de cultura digital que promou la creació de MUD (*Multiple user domain*), un ambient en línia que, amb els *ciberdildos* apropiats, hauria de propiciar jocs eròtics en els quals cada usuari podria escollir el seu sexe preferit. En teoria, serviria perquè els mascles ex-

ploraren el seu costat femení, i a l'inrevés, tot i que l'autora proposa que també es poguera adoptar el sexe d'un transvestit, d'un hermafrodita o d'un animal. Segons ella, seria la millor manera de possibilitar les fantasies més agosarades sense que això implicara el xoc de dur-les a la realitat. "MUD hauria de ser un no-indret situat a mig camí entre la carn digital de l'usuari i el plaer líquid del seu cos", escriu l'autora. Potser no tardarem gaire a sentir parlar de la possibilitat de

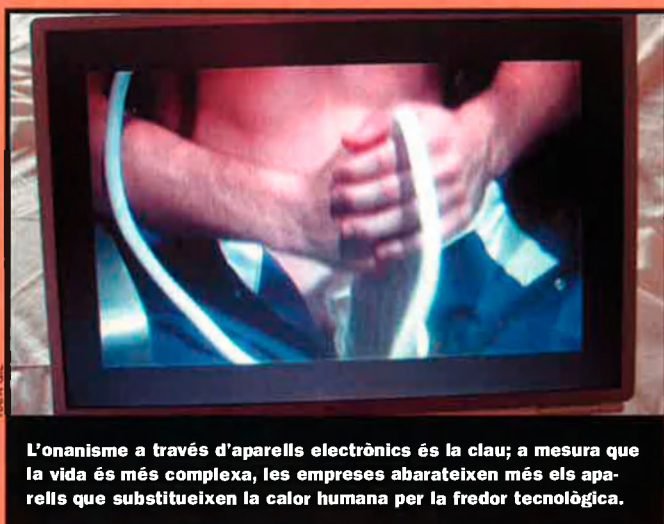
viatjar a MUD com la millor opció per fer turisme sexual. "El sexe és una malaltia; els ordinadors són molt més nets", pensen els membres del ciberclub Alt.Last.Sex. El seu objectiu és convèncer el món d'això. Si ho aconseguixen o no, depèn de nosaltres. Perquè si ho deixem en mans de la indústria, el pròxim sexe ja no serà de carn i suor, sinó de silici. Això sí, tot ben net.

Joan M. Oleaque

La seguretat de la solitud

La sida creix de manera salvatge, i infecta Occident amb aquesta progressió. La millora en l'aplicació dels medicaments retrovirals que ja no l'ha convertit en un sinònim de mort immediata; la importació massiva de belles prostitutes del Tercer Món que per guanyar clientela ofereixen com a reclam de morbositat el sexe sense condó; el desconeixement del terror a la malaltia entre les noves generacions que s'inicien sexualment; la moda entre els joves *clubbers* de practicar la promiscuïtat completament drogats; la consolidació de Manila i Praga com nous centres de turisme sexual, i la falsa creença que hi ha que les prostitutes d'aquests països no tenen contacte amb la sida; tot això ha provocat que la plaga dels anys vuitanta torne a ser actualitat, i que encara que el 95% de la infecció es done en països en via de desenvolupament, el ritme del contagi s'haja accelerat de manera imponent també als països del Primer Món. Aquest fenomen és clau per entendre la preeminència de l'anomenat sexe fred, i també les seues paradoxes. Perquè, si bé cada vegada més les relacions sexuals substitueixen carn de l'anatomia humana pel silici dels ordinadors, la moda i la publicitat potencien de manera generalitzada la sensualitat femenina més mòrbida —aquest corrent estètic publicitari s'anomena porno *chic*—, proliferen les escriptores que parlen de manera clara, específica, dura i obscena de la seua promiscuïtat sexual, i els costums sexuals de les dones d'última generació contempen amb normalitat el sexe d'usar i llençar, així com l'experimentació amb els distints vessants sexuals. Aquest model de conducta camina de manera paral·lela a la implantació d'unes relacions íntimes cada vegada més plenes de rapidesa i voracitat: la dona, sembla, s'ha posat definitivament a l'altura de l'esquema de comportament masculí. "La societat promou el sexe ràpid perquè hi ha demanda d'això", explica la psicòloga i sexòloga Esperanza Casals, "i imposa uns temps veloços per a les relacions; les dones han aconseguit un paper social molt paregut al de l'home i, per tant, formen part cada vegada més d'aquest ritme de velocitat que també impregna les relacions actuals."

Però més enllà del món real, en l'univers del sexe electrònic tot està pensat per al gaudi de l'home: els aparells de masturbació o la còpula virtual són encara elements masculins. Potser perquè, fins al moment, desenvolupa una conducta sexual

L'onanisme a través d'aparells electrònics és la clau; a mesura que la vida és més complexa, les empreses abarateixen més els aparells que substitueixen la calor humana per la fredor tecnològica.

més basada en els estímuls visuals que en els mentals, i manté una major facilitat per separar de manera glacial el sexe utilitari de l'àmbit de les emocions, una parcel·la en què les dones, generalment, s'impliquen més que els homes. Segons Casals, la resposta per entendre l'èxit del sexe digital passa per entendre que "aquest tipus de pràctiques permeten a l'usuari un desfogament ràpid, mentre que, al mateix temps, anul·len la possibilitat de fracàs i la possibilitat sentimental de patir; el seu s'explica per això, i perquè, cada dia que passa, tenim més informació sobre sexe, però menys formació sobre com practicar-lo i com comunicar-nos-hi: cada vegada tenim més temors i més pors associades a l'amor i al sexe, i la virtualitat ens permet ser anònims i, per tant, no enfrontar-nos amb aquestes pors". "A més —afegeix Casals—, en aquestes pràctiques digitals, la fantasia —bàsica en el comportament sexual— està assegurada, i això garanteix la satisfacció momentània." Per tant, garanteix la fantasia que tenim sexe real encara que copulem amb el ninot d'un videojoc.

"Però el sexe no pot tornar-se definitivament individualista —assegura Esperanza Casals—, perquè la nostra espècie necessita constantment el contacte afectiu, i no podem escapar d'allò que som." Malgrat que ho intentem amb la màxima desesperació. J. M. O.